Таємниці Срібного Лісу. Частина 5

Олена Герасименко

Коли сонячне проміння нарешті пробивалося крізь густі крони дерев Срібного Лісу, всі мешканці починали готуватися до найулюбленішого часу — вечірніх розваг.

Ведмідь Бурмило саме налаштовував свою саморобну балалайку, коли до нього підбіг захеканий Прить — невеличкий сірий Заєць з неймовірно довгими вухами.

— Бурмиле! Бурмиле! В мене геніальна ідея! — вигукнув Прить, підстрибуючи на місці.

Ведмідь повільно підняв свої волохаті брови:

— О ні, тільки не ще одна твоя "геніальна ідея". Пам'ятаєш, як минулого разу закінчилася історія з медовими гірками?

— Та то дрібниці! — відмахнувся Прить. — Бджоли вже майже не сердяться. А сьогодні буде щось неперевершене! Я придумав нову гру — "Лісові перевтілення"!

Лисиця Хитруня, яка саме проходила повз, зацікавлено нашорошила вуха:

— Лісові що? І що це за новина така?

— Перевтілення! — гордо повторив Прить. — Кожен має перевтілитися в іншого мешканця лісу! А всі інші мають вгадати, кого саме ти зображуєш!

— Хм, звучить цікаво, — промуркотіла Хитруня. — І кого ж ти збираєшся зображувати?

Прить загадково підморгнув:

— О, це буде сюрприз! Збирайте всіх на головній галявині через годину!

Коли сонце почало хилитися до обрію, на галявині зібралися майже всі мешканці Срібного Лісу. Сова Мудрагелія сиділа на гілці дуба і спостерігала за метушнею внизу.

— Увага, увага всім! — оголосив Прить, видряпавшись на пеньок. — Зараз почнеться найвеселіша гра в історії нашого лісу!

— Давай уже, не тягни кота за хвіст! — гукнув з натовпу Борсук Буркун.

— Гаразд, гаразд! — Прить плеснув лапками. — Я починаю перший!

Він швидко зник у кущах, а через хвилину звідти вийшов… дивний звір. Прить намастив себе болотом, причепив гілочки до голови як роги, і пересувався, незграбно перевалюючись з боку на бік.

— Я вееееликий і сильний! — прогудів він якомога нижчим голосом. — Я найголовніший у лісі!

Тварини перезирнулися, а потім вибухнули сміхом.

— Ти що, Лося зображуєш? — запитала Білка Вертихвістка, витираючи сльози сміху.

— Ні! — обурився Прить. — Я — Ведмідь Бурмило!

На галявині запанувала тиша, а потім знову вибухнув сміх. Сам Бурмило сидів червоний як буряк, не знаючи, сміятися йому чи ображатися.

— Чому ви смієтеся? — насупився Прить. — Я ж так старався!

— Прить, але ж Ведмеді не мають рогів! — витираючи сльози, пояснила Хитруня.

— Як не мають?! — Заєць розгублено подивився на Бурмила. — А що це в тебе на голові?

— Де? — здивувався ведмідь, мацаючи свою голову. — В мене немає рогів!

— А ці круглі штуки? — Прить показав на власні вуха.

Галявина вибухнула таким реготом, що птахи злетіли з найближчих дерев.

— Прить, це ж мої ВУХА! — простогнав Бурмило крізь сміх.

Заєць стояв ошелешений, з прилиплими до голови гілками-рогами і розмазаним болотом.

— То я весь цей час… — почав він, але не зміг договорити, бо розсміявся разом з усіма.

— Ой, тримайте мене семеро! — верещала Вертихвістка. — Заєць, який подумав, що у ведмедя роги!

Мудрагелія, яка досі мовчки спостерігала, нарешті не витримала:

— За всі мої двісті років життя я такого ще не бачила! Прить, ти унікальний!

Коли сміх трохи вщух, Бурмило підійшов до Зайця і поплескав його по плечу:

— Ну що ж, твоя нова гра справді виявилася найвеселішою в історії нашого лісу! Тільки не як ти планував!

— Гаразд, — усміхнувся Прить, витираючи болото з мордочки. — Може, я поганий актор, зате тепер всі знають, що у Ведмедів немає рогів!

— І на тому дякуємо! — хором відповіли Тварини, знову заходячись сміхом.

З того дня в Срібному Лісі з'явилася нова приказка. Коли хтось плутав очевидні речі, йому казали: "Не будь як Прить — знай, де роги, а де вуха!"